

¹Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Betfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, Jézus elküldött két tanítványt, ²és ezt mondta nekik: „Menjetek az elöttetek fekvő faluba, és ott mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikójával együtt: oldjátok el, és vezessétek hozzám. ³Ha valaki szól nektek valamit, mondjátok meg, hogy az Úrnak van szüksége rájuk, és azonnal elengedi azokat.” ⁴Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék a próféta mondása: ⁵„Mondjátok meg Sion leányának: Íme, királyod jön hozzád, szelíden és számaron ülve, igavonó állat csikóján.” ⁶A tanítványok elmentek, és úgy cselekedtek, ahogy Jézus parancsolta nekik: ⁷odavezették a szamarat a csikójával együtt, ráterítették felsőruhájukat, Jézus pedig ráült. ⁸A sokaság legnagyobb része az útra terítette felsőruháját, mások ágakat vagdaltak a fákról, és az útra szórták. ⁹Az előtte és utána menő sokaság pedig ezt kiáltotta: „Hozsánna a Dávid Fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban.”

Kedves Testvéreim!

Néhány héttel ezelőtt egy műsort kerestem a tv-ben, és ahogy kapcsolgattam az adókat az egyik sportcsatornán leragadtam. Síugrás volt a műsor. Mindig elképeszt ez a sportág. Emberek egy óriási lejtőről, a sánctól elrugaskodva kb. 100 métert repülnek, majd földet érnek. A világcsúcs 251 méter, ami az első, 1868-as 18,8 méteres csúcshoz képest erős előrelépés.

Virágvasárnap van, elkezdődött a nagyhét, és a nagyheti készülődés. Tegnap a templomtakarítás során ismét megszépült a templom és környezete. Gondolom mindenki tervezi már a hétvégét, mikor hova megy, ki jön, hogyan készül, és persze mindenekelőtt, hogy a hajnali istentiszteletre hogyan fog ideérni...

Én is tervezgetek, gondolkozok. Az ünnepi készülések mindig izgalmasak. Persze a gondolataim nem a csokinyuszi körül forognak, hanem az ünnepi alkalmak, azon belül is az igehirdetések körül. Ilyenkor igyekszem egy kicsit nagyobb összefüggésbe helyezni az egyes ünnepnapokat. Virágvasárnap, nagycsütörtök, nagypéntek, húsvét – nagy összefüggését persze mindenki jól ismeri. Nem szükséges összekapcsolni őket, hiszen összetartoznak. A passió – Jézus szenvedésének története. Jézus utolsó hete, a Jeruzsálemi bevonulással, az utolsó vacsorával, a kereszttel, és a feltámadás örömhírével.

Ez az egész üdveseménynek a lényege, Jézus ezért a hétért jött, de azért azt is tudjuk, hogy nem csak ebben az egy hétben volt itt, hanem előtte és utána is, ráadásul azt mondta a mennybemenetele után, hogy visszajön.

Ma azt néznék meg, hogy mai alapigénk ez a jól ismert történet Jézus Jeruzsálemi bevonulásáról, hogyan illeszkedik a nagy egészbe, az ő földre jövetelétől egészen a visszajöveteléig.

Ehhez hívom segítségül a síugrást. Mert Jézus ott az izraeli sivatagban síugrónak készült.

Mert mit csinál egy síugró. Látszólag annyit, hogy egy nagy dombról lecsúszik és elrepül. De valójában hogy valaki felmehessen a dombra, hihetetlen testi, lelki, szellemi felkészülésen kell keresztül mennie. Néztem a tv-ben ezeket az ugrókat. Hogy az ugrás minél nagyobb legyen egészen könnyűnek, vékonynak kell lenni, de azért legyen minél nagyobb a testfelület, hogy szinte szárnyalhasson, azután ott van a földre érkezés, amihez pedig nagyon erős lábakra van szükség. Ránézve egy mai síugróra én azt mondanám, hogy lehetetlen amit csinál, hogyan nem törik össze a földre érkezéskor. Nyilván felkészül, keményen edz. Azután elindul a sánctól, felmegy, felcsatolja a lécet, egyeztet az edzővel, megvárja a kedvező alkalmat és elindul. Siklik lefelé egyre gyorsabban. Már nincs visszaút, már végig kell menni. Minden mozdulatára figyel, minden izma megfeszül a nagy ugrás előtt. Az ugrás azon múlik, hogy hogyan sikerült a lesiklás.

Jézus földi élete, a tanítványokkal töltött idő, a tanítások, a gyógyítások, mind-mind előre mutatnak, felkészítenek a mélységre, a húsvét eseményére, arra a pillanatra, amikor a versenyző a sánc tetején ül és végiggondolja az egész ugrást. Igyekszik elképzelni minden pillanatát.

Jézus a Jeruzsálembe történő bevonulásakor nagyon is tudta, hogy mire készül. Tudta, hogy le kell siklania, és ott a lejtő végén le kell mondania mindenről, hogy az ugrás jól sikerülhessen.

Mai alapigénk jól mutatja, hogy Jézus tökéletesen tisztában volt mindazzal, aminek vele történnie kell. Sok vallás pl. az Iszlám is azt mondja, hogy Jézus elbukott, mert nem tudta végigvinni, amit elkezdett, hiszen meghalt. Igen, Jézus meghalt de éppen ez, az ő halála áll az üdvtörtének középpontjában, ahogyan a síugró pálya középpontjában áll a sánctól, az a pont ahol az ugrás pillanatát kell elkapnia a versenyzőnek.

¹Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Betfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, Jézus elküldött két tanítványt, ²és ezt mondta nekik: „Menjetek az elöttetek fekvő faluba, és ott mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikójával együtt: oldjátok el, és vezessétek hozzám. ³Ha valaki szól nektek valamit, mondjátok meg, hogy az Úrnak van szüksége rájuk, és azonnal elengedi azokat.” ⁴Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék a próféta mondása: ⁵„Mondjátok meg Sion leányának: Íme, királyod jön hozzád, szelíden és

számáron ülve, igavonó állat csikóján.”⁶A tanítványok elmentek, és úgy cselekedtek, ahogy Jézus parancsolta nekik.

Jézus tudja, hogy ott vannak a szamarak, tudja, hogy neki királyként számárháton kell bevonulnia Jeruzsálembe.

Izrael királyai a koronázási szertartásra egy szamár hátán érkeztek Jeruzsálembe. A szamár az alázat kifejeződése volt. Annak elismerése, hogy az igazi uralkodó Isten, a mindenkori izraeli király Isten segítségével uralkodik a rá bízottakon. Ilyen messiást vártak. Ilyen szabadítót vártak, aki megszabadítja a népet az elnyomásból. És Jézusban ilyen szabadító jött, aki már eddig is betöltött minden próféciát, követte a szabálykönyvet az ósz-i írásokat, amelyeket aztán egytől egyig betöltött. Kernyeret adott az éhezőknek, megnyitotta a vakok szemeit, meggyógyította a bénát... Jézus állt legközelebb ahhoz a képhez amit a messiásról gondoltak. Nem véletlen, hogy az újjongó tömeg így várja, így fogadja: hozsanna a Dávid fiának – azaz a várva várt szabadítónak.

Jeruzsálemben a hangulat nagyon feszült volt. A zsidó húsvét miatt, ami az Egyiptomból való szabadulás ünnepe nagyon sokan voltak a városban. A templom épülete ragyogott, minden Isten uralmát hirdette, és közben a városba bevonult a császár hatalmát hirdető, kegyetlenségeiről ismert helytartó: Poncius Pilátus, mert az elnyomó rómaiak félték a lázadástól. Tudjuk az evangéliumokból, hogy többeket – köztük Barabbást – is elfogják lázadással gyanúsítva. Nem mellesleg Jézus ellen is ez a vád később: ”fellázítja a népet”. A zsidóság nagy része szabadult volna az elnyomóktól, de ők talán nem is sejtették, hogy kikkel állnak szemben, akik pedig tudták, azok igyekeztek Róma barát politikát folytatni. Nyilván nem ők kiabálták Jézusnak: Hozsanna – azaz Szabadíts meg Dávid fia! A tömeg királyként ünnepli Jézust, aki így is érkezik. A cél nyilvánvaló, Jézusnak királyként kell elszenvedni a rá váró kínokat. Ahogyan később a kereszten a felirat is jelzi: Ez Jézus a zsidók királya.

De most még ünnepel a tömeg, és Jézus a város legmagasabb pontja felé, a templomhegyre indul. Hogy onnan kezdje meg a lesiklást. A király útja a templomtól a kereszting tart. A sánc tetejétől az ugróasztalig.

A nagyhét kezdetén nem Jeruzsálem népének, hanem nekünk szól a kérdés: meglátod-e Jézust a hegy tetején, és meglátod-e benne azt a királyt, aki azért jött, hogy szabadulást hozzon, és utat nyisson és mutasson az atyai házba?

Van-e értelme egy síugró versenyt addig nézni amíg a versenyzők leérnek a sánc aljára? Nyilvánvalóan nincs. Pedig sokan csak addig jutnak Jézus szemlélésében. Ő egy nagy ember, egy próféta, egy tanító, gyógyító. Igen, igaz mindegyik, csak hogy ennél sokkal több. Az ő célja, ahogyan a síugróknak is az ugrás.

De Jézus nem egy sportbajnok. Ő nem a maga dicsőségét keresi, hanem valóban azt hozza el, amit várnak tőle: hozsanna – azaz szabadíts meg. Jézus szabadulást hoz. Méghozzá azzal, hogy elszenvedi mindazt, amire a keresztyén világ ezen a héten emlékezik. A passió – szenvedéstörténet, nem csak arról szól, hogy Jézus szenvedett a szögekkel a kezében a kereszten. Hanem arról is, amit így éneklünk: én, én okoztam minden szenvedésed... Jézus szenvedésének lényege az emberektől való elhagyatottság, majd később az Istentől való elhagyatottság. Mert ő oda a hegy tetejére, magával vitte ami bűneinket, és ő otthagya ezt a kereszt tövében, hogy azután elugorva utat mutasson nekünk.

Az ég felé irányítja a tekintetünket, ahogyan mennybemenetelekor a tanítványok feszülten néztek az égre, úgy kellene nekünk is feszülten, tehát figyelemmel nézni és követni őt.

A Jeruzsálemben hozsannázó tömeg, szabadulást várt és kapott, csak kérdés, hogy észrevette-e? Észrevett-e, hogy Jézus nem úgy hozta ezt a szabadulást ahogyan várták. Túllátott-e a sáncon, és meglátta-e a távlati célt. Mert a távolban az ugrás után megláthatjuk azt is majd, ahogyan Jézus visszaérkezik erre a földre. Az ő visszatérése az ítéletet jelenti ugyan a világ fölött, de akik tekintetüket az égre emelték és követték őt, azoknak ez a földre érkezés a győzelmet jelenti, az Isten országába való bemenetelt.

Jézus Jeruzsálemi bevonulása arra tanít, hogy felismerjük benne a győztes királyt, aki megteszi azt, amit mi nem tudunk, bűneinket magára véve, bűneinket maga viszi fel testében a fára, hogy megszabadítson.

A síugró sánc tetején állva ma a mester a lesiklásra készül, és az őt feszülten néző tömeg ezt kiálltja: Hozsanna – szabadíts meg, Dávid fia. És ő megteszi, mindent egy lapra téve, ott hagyja bűneinket a sánc legmélyebb pontján, a golgotai kereszten. Hiszed-e ezt?

